

6E-075

SCHERZANDO

REVISTA CATALANA MUSICAL

ANY VIII. GIRONA, X DE MARÇ DE M.CM.XVII. NVM. LXXIII

MINISTERIO DE CULTURA

3

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: FERRETERIES VELLES, 10

PREUS DE SOTSCRIPCIÓ:

Girona, 1 pesseta semestre. Fòra, 1'25 pessetes. Númère solt, 30 cèntims.

LLOCS DE VENDA:

A GIRONA: Dalmáu Carles, Pla i C.^a — BARCELONA: Magatzem de música: senyors Oliver i Guarro, Rambla Catalunya, 7. — Unió Musical (abans Dotesio) Porta de l'Angel, 1 i 3. — TARRAGONA: Casa Ayné. — MADRID: I. Alier. PARIS: I. Alier. Boulevard de Strasburg, «Stadium des Arts»

SERVICIOS DE LA COMPAÑÍA TRASATLÁNTICA

Linea al Rio de la Plata y al Brasil

El vapor **REINA VICTORIA EUGENIA** saldrá el 4 de enero de Barcelona, el 5 de Málaga y el 7 de Cadiz para Santa Cruz de Tenerife, Montevideo y Buenos Aires.

El vapor **LEON XIII** saldrá el 12 de enero de Bilbao y Santander, el 13 de Gijón, el 14 de Coruña, el 15 de Vigo, el 16 de Lisboa y el 19 de Cadiz para Rio Janeiro, Santos, Montevideo y Buenos Aires.

Linea a Antillas, Méjico, New-York y Costafirme

El vapor **MONSERRAT** saldrá el 25 de diciembre de Barcelona, el 26 de Valencia, el 28 de Málaga y el 30 de Cadiz, para New-York, Habana, Veracruz y Puerto Méjico.

El vapor **REINA MARIA CRISTINA** saldrá el 16 de enero de Bilbao, el 19 de Santander y el 21 de Coruña para Habana, Veracruz y Tampico. Admite carga y pasaje para Costafirme y Pacífico con trasbordo en Habana.

El vapor **BUENOS AIRES** saldrá el día 10 de enero de Barcelona, el 11 de Valencia, el 13 de Málaga y el 15 de Cadiz, para Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma, Puerto Rico, Habana, Puerto Limón, Colón, Sabaniñilla, Curacao, Puerto Cabello y La Guayra. Se admite carga y pasaje con trasbordo para Veracruz, Tampico, Puerto Barrios, Cartagena de Indias, Maracaibo, Doro, Cumaná, Carúpano, Trinidad y Puertos Pacífico.

Linea de Filipinas

En lo que resta de año se realizarán los siguientes viajes a Manila, saliendo los vapores de Barcelona en las siguientes fechas, 30 de Agosto, 13 Octubre y 26 de Noviembre para Port-Said, Suez, Colombo, Singapore, y Manila.

Linea de Fernando Póo.

El vapor **M. L. VILLAVERDE** saldrá el 2 de enero de Barcelona, con escalas en Valencia y Alicante y el 7 de Cadiz, para (Tanger, Casablanca, Mazagán, facultativas), Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma, demás escalas intermedias y Fernando Poó.

Estos vapores admiten cargas en las condiciones más favorables y pasajeros a quienes la Compañía da alojamiento y trato esmerado, como ha acreditado en su dilatado servicio. Todos los vapores tienen telegrafía sin hilos. También se admiten carga y se expenden pasajes para todos los puertos del mundo, servidos por líneas regulares

Agente en Barcelona: A. RIPOLL, Gran-vía Layetana, 10, bajos, Barcelona.

SCHERZANDO

REVISTA CATALANA MUSICAL

ANY VIII. GIRONA, X DE GENER DE M.CM.XVII. NVM. LXXI

Psicología del wagnerista

I

ÓN ja llunyans els temps en que començà a fer via l'apostolat de l'eminent musicògraf el doctor Letamendi, ajudat de son espiritual deixeble En Marsillach.

Pels voltants de l'any 1885 ben poca cosa sabia el públic filarmònic espanyol de l'obra wagneriana. Les propagandes d'aquells esmentats apòstols del nou sistema que havia d'enderrocar els convencionalismes escènics de l'italianisme teatral, gaire bé no tenien altra esfera d'acció que l'ateneïsmo, irradiant porugament en la mentalitat d'un reduït cercle d'intellectuals de l'art els primers rudiments de l'importància del *leit-motiv* conduït per la *melodia infinita*, com fidel trassumpte de fets i situacions escèniques en el drama líric modern.

Era una època en que, coneixent-se solament a Wagner per l'estreta via del *concert*, el públic barceloní—i posem com a tipu el barceloní perquè Barcelona fou la primera ciutat d'Espanya que obrí l'esperit a la reforma wagneriana—començà per acceptar el nou estat de coses amb una reserva que tenia pretensió de doctrinària: La música de Wagner, deien, escoltada d'una manera fragmentària, és a dir, en el terreny del concert, és estupenda, però en el teatre resulta massa recargada, fins indigesta per efecte del

desenrotllo extraordinari dels episodis i l'afany colorista, detallista, qual·lació sols pot seguir el cervell excepcional que la va crear...

I això ho deien en una època en que no més coneixien comptades obres del període evolutiu wagnerià: el *Vaixell Fantasmà*, *Tannhauser*, *Rienzi* i... *Lohengrin*. En aquesta època de referencia els mestres Goula, Nicolau i algun altre es varen atrevir a incloure en els programes dels concerts alguns grans fragments isolats del modernisme wagnerià absolut: *Tristan e Isolda*, la *Tetralogia*, etz., i aixís el nostre públic, per petites dosis anava preparant-se per a iniciar-se més endavant, definitivament, en els greus secrets del sistema.

Aquell raciocini s'explica perfectament. Una secular dominació com la que venia exercint a casa nostra l'italianisme, no s'expolsa pas fàcilment i depressa. L'evolució lenta i natural havia de posar treves als entusiàstics desitjos d'En Letamendi i d'En Marsillach. El període preparatori o tranzitori representat pel sistema de Meyerbeer, sistema que si bé té el nervi, la potencialitat del germanisme musical, té en cambi l'investidura italiana decadenta, no fou prou intens per a facilitar un salt tan remarcable. D'ací provenia la natural desorientació del públic barceloní. No podia aquest conformar-se amb la restricció de sortir del teatre sense poguer taral·lejar alguns motius capdals de les obres: la melodia además d'aparèixer trunca·da i fragmentaria, hi era poc transparenta al seu entendre; el recargament armònic *distreia* l'atenció, i per torna l'orquestra *ofegava* les veus, de tan ruidosa; apreciacions que fins pertorbaven l'esperit de tècnics com el famós mestre Obiols (el de la *virolla*), quan qualificava la música de Wagner; de *música del... diable!*...

Amb aquesta falta de preparació, amb aquestes idees preconcebudes, i amb aquest desconeixement absolut de les teories més elementals del drama líric modern, el públic barceloní va esser enlluernat amb grans obres del wagnerisme, com el *Tristan* i la *Tetralogia*, que venien a fer-li l'efecte d'un tractat d'àlgebra posat al davant d'aquell que amb prou feina coneix l'aritmètica elemental.

L'Associació wagneriana coneixedora d'aquest estat d'ignorancia pública, prou va treballar per a difundir la nova doctrina a casa nostra. ¿Va

conseguir-ho? Es lo que anem a analitzar ací. L'apostolat de l'esmentada associació, germà parió del d'En Letamendi, va poguer moure's dintre d'un cercle un xic més vast. Els temps no caminen en và, i si en temps del doctor músic els adeptes quasi bé podien contar-se amb els dits, després els concorrents al cenacle de la bona nova podien contar-se per algunes... dotzenes. No sembli exageradament baixa aquesta xifra, perquè ja és sabut que no solen esser socis *actius* tots els que integren una societat: uns quants adeptes desitjant de bona fe iniciar-se, qual nombre anava cada dia reduint-se més, fins a quedar cristallitzat en un petit nucli hostatjat dintre d'una torre de marfil... Després, rès. El nucli es disgregà en l'ambient individualista tan característic de la nostra gent meridional.

Però com que l'empenta inicial, venint com sempre de fóra, estava donada i és irresistible sobre tot quan Sa Magestat la *Moda* hi dóna alenada, Wagner ha anat invadint les nostres esferes d'art teatral, fins arribar al pinacle, amb *Parsifal*.

¿L'educació artística del nostre públic està a l'altura de lo que representa aquesta marxa tan progressiva? ¿Responen els fruits als esforços de pocs adeptes, d'empresaris i de la mateixa... moda?

Es lo que probablement veurem en el proper article.

SALVADOR RAURICH

I... les lleis?

O'S compleixen. Es ben cert. I no sols no's compleixen, sinó que's vol fer creure que o no obliguen, o estàn derogades, o tant se val d'elles.

I amb tot els malaguanyats Pius X, de santa memoria, les va donar en un *Códex jurídic* nomenat *Motu proprio*, i Dr. Pol i Baralt, nostre venerat bisbe difunt, antecessor al que avui regeix nostre diòcesi, les va refermar en una celebrada *Circular*, i el sentit comú de tot bon catòlic les porta marcades amb lletres fogueres dins son sí.

Molts diràn: ¿a què venen aquestes exclamacions?

Es tasca ben ingrata, per cert, la que m'emprenc de tant en tant, de marcar les contravencions que a les lleis eclesiàstiques es fan com si fos qüestió de temperament el deure meu de cridar: aquí es manca a la llei, allí no s'observa, més enllà es dendenya.

Un dia escric en *Música Sacro Hispana* (vol. III, pàg. 224, any 1910) una *Cuestión práctica*; altre dia (vol. VII, pàg. 8, any 1914) altre article titulat *Rutinas que desaparecen*; més prop en SCHERZANDO (vol. VII, pàg. 2, any 1916) n'encapçalo altre amb el *No hi estem conformes* i al mateix volum i any (pàg. 109) un darrer que té per lema *Crida, mai callis*. En tots ells, i en tantes altres ocasions com he pogut; he cridat fort perquè fins els sords ho entenguin, que hi han pràctiques que no són permeses i altres que s'han d'observar o introduir son ús. Alguns han vist en mos escrits tendències, sinó verinoses, inclinades a produir acrituts als contravenients a dites lleis, altres creuen que he fet poc.

Amb tot vull remarcar aquí que el meu temperament quedaria més sadollat de joia i satisfet de poguer brandejar el gros *botafumeiro* o incenser de la Basílica de Sant Jaume de Compostela davant dels que observessin les lleis de l'Església, que són les de la vera pietat i bon sentit, en lo que a l'ús de la bona música es refereix, que no el tenir que senyalar deficiències o contravencions en lo que a l'observancia de dites lleis té relació.

Fets aquests preàmbuls anem a nostra tasca, ingrata si es vol, però no, per això, menys profitosa, si puc obtenir el que es respectin, com es deu, els imperatius manaments de l'Església referents a la música sagrada.

Si aixís fos diria com Sant Pau: *nunc gaudeo: non quia contristati estis, sed quia contristati estis ad pœnitentiam*.

Mes lo que tinc temença és que, existint delinqüents, no hi haurà penitents.

Avui sols apuntaré tres cassos dignes de vituperi i correcció.

* * *

Es tracta de la celebració d'unes bodes de plata tingudes en Torredembarra (Tarragona) i *El Correo Catalán* de 19 octubre de 1916 les descriu com segueix:

«Fué celebrante, etz... La parte musical corrió a cargo de la Capilla de música del O. T., dirigido por el maestro D. J. G. que con suma afinación i colorido cantó la misa «Corpus Christi» (sic) de Perosi.»

«La señorita D.ª Aurora Huguet y Viada, que a pesar de su corta edad, es ya una aventajada alumna de piano de la Academia Granados, cantó con su timbrada y extensa voz el «O Salutaris Hostia», acompañándola en la ejecución del mismo la citada capilla de música.»

«La Iglesia estaba completamente llena de religioso concurso, deseoso de adherirse al acto, etz.»

Aquesta relació ens porta a la memoria aquelles famoses de que estaven plens els diaris mondans de París, i fóra d'ell, en que coquetament i frivolament s'anunciaven els concerts d'iglesia com els dels salons i teatres.

I les disposicions del *Motu-proprio* que prohibeix el cant de les dones a l'Iglesia, i sobre tot els chors mixtes d'homes i dones, i els llargs obligats o solos! ¿ont són?

Ja no vigeixen les lleis de l'Iglesia? I tants decrets de la Sagrada Congregació de Rites sobre el cant de les dones?

O és que també s'invocarà que es compta amb l'expressa dispensa de Roma?

Jo prefereixo seguir les lleis de Roma, que lleis segueixen essent, que no creure en dispenses que sols es donen pels estòmacs malaltissos.

Abans deiem l'adagi «Roma parlada, causa fallada», *Roma locuta, causa finita*. Ara se'ns vol fer creure en l'altre que diuen els esperits esquifits: *Roma veduta fede perduta*. I... no ens hi avenim per la misericordia de Déu.

* * *

I parlem d'aquesta faicó perquè anem a referir altre cas que té relació amb el final del precedent.

En un article que vaig publicar en el *Diario de Gerona* del 27 de Gener de 1912 deia, parlant d'un abús o ús d'un convent d'aquesta diòcesi: «En quan a entrar de ple en la reforma (de la música religiosa)... hi ha distanciament o disparitat del que es practica en les demás iglesias.»

«Això explica que encara aquest any per Nadal tocaven instruments

que fins avui havíem dit eren pastorils, essent aixís que ben poc els usen els pastors. Al menys el que ço escriu sempre els ha sentits en llocs ben diferents de les cabanes dels pastors, quins tenen predilecció per l'ignocent fluviolet, que és instrument afinat i queda ben acompanyat amb el sò de la bucòlica esquella del ramat.»

Aixís escrivíem en 1912, i aquest escrit causà certa maror dins dit convent. Semblava que s'haurien donat pena d'esser les úniques monjes del bisbat que encara rebien al Nin Jesús amb esquellerings, i no fou aixís, sinó que, si no oficialment, oficiosament me feren saber que tenien permís exprés de Roma per fer-ho. Lo cert és que en 1916 encara deu durar el permís perquè les panderetes i ferrets han anat en dança.

Tornaré a recordar allò dels estòmacs malaltissos als qui se'ls dispensa dejunis i abstinències? Si són dispenses ben dispensats estiguin, ja porta prou pena el malalt de tenir malaltia.

Lo que no'm vull recordar és del *Roma veduta*... Però encara hi ha més; si un espanyol ha d'usar de les dispenses de la Butlla en país estranger ha de ser *remoto scandalo*, que vol dir: guardant de fer alard de la seva dispensa, perquè la llei és llei i la dispensa, dispensa.

* * *

I dic això perquè hi ha cristians que es creuen poden ells dispensar-se del que la llei mana, perquè hi han quins estan obrant com si per ells no resés la llei; i no és que no resi la llei, sinó que en tenen dispensa, que es dona per no poder seguir la llei per enfeinats o malaltissos o per altres causes que el qui dispensa haurà ben pesades i els qui la demanen consultades en consciència.

Al menys jo obligaria a posar un ròtul que digués: «Amb permís de Roma, que el pot llegir qui es desedifiqui i es troba patent a la... porteria», per exemple.

Però aneu amb ròtuls als fills de Lladó que us diràn, segons conta *La Veu de l'Empordà* del 30 de desembre de 1916, fins han estat felicitats pel zelós senyor Ecònom per «el bell acte d'haver cantat una missa gregoriana

«Fons bonitatis» el dia de Nadal a la Missa del Gall, *amb l'ofertori de cants pastorils, músiques, panderetes, ferrets i altres instruments.»*

Pobra missa «Fons bonitatis»!, la més rica, la més seriosa, la més melismàtica o neumàtica..., amb un farcit d'instruments pastorils!

Si Sant Gregori hagués estat la nit de Nadal a la Colegiata de Lladó que quasi, quasi, es recorda de son temps, per ser vetustíssima!

Tan bé que hi quadraria la missa més artística del «Kyrial» en una de les iglesies més artístiques del nostre bisbat, com és Santa Maria de Lladó! Com fruirien aquells abats i monjos enterrats dins sos murs!

Però a l'ofertori «s'entonaren cants pastorils» que segurament no serien llatins (cosa privada en misses cantades, de cantar en llengua vulgar) i les *músiques, panderetes, ferrets i altres instruments* són prohibits terminantment per les lleis papals, per les episcopals i per el bon sentit.

Probes al canto.

Lleis papals que ho prohibeixen:

Motu-proprio de Pius X núm. 19 que diu:

«Està prohibit en les Iglesies l'ús del piano, com aixís mateix de tots els instruments sorollosos o lleugers com el tambor, el xinenc, els platets I ALTRES SEMBLANTS.»

Lleis episcopals que refermen i expliquen lo precedent:

Butlletí Eclesiàstic de Girona, any 1913, plana 536 i següents. En la 540, diu:

«Están por el contrario expresamente prohibidos...» etz. (lo mateix del Papa) i continua:

«Como fragorosos y ligeros deben considerarse asimismo LOS INSTRUMENTOS PASTORILES QUE SOLÍAN USARSE EN NAVIDAD, el arpa, etc...»

«Tampoco está permitido el Gramofón, etc.»

Aquestes lleis de Pius X i del senyor bisbe Dr. Pol, els dos d'agradosa memoria, no estan derogades ni per mandat dels seus respectius successors Benet XV i Dr. Mas, ni per desús.

Per això causa tanta estranyesa a tothom el saber que en un convent i en una ex-col·legiata de nostre bisbat es vol fer reviure lo que el Dr. Pol donava ja per abolit; doncs diu: «los instrumentos *que solían usarse*» senyal que els donava ja per no usats.

En quant al bon sentit ¿què hi té que dir? Jo sols diré que no crec lo que es desprèn de la relació de *La Veu de l'Empordá* de que el senyor. Ecònom felicités a tots els fidels *davant de tan bell acte* dels ferrets, panderetes i altres instruments, sinó *davant de tan bell acte* de la missa «Fons bonitatis» per dos nodrits chors, Comunitat, homes, escolania i chor de nenes «i per les bones festes i any nou».

Per tot això també els felicito de cor, però no pel «xibarri i cridoria dels petits» o grans de dins de l'ofertori que contravenien lleis severes del Papa i nostre senyor bisbe; ni per cantar villancets en llengua vulgar, si és que no eren llatins.

* * *

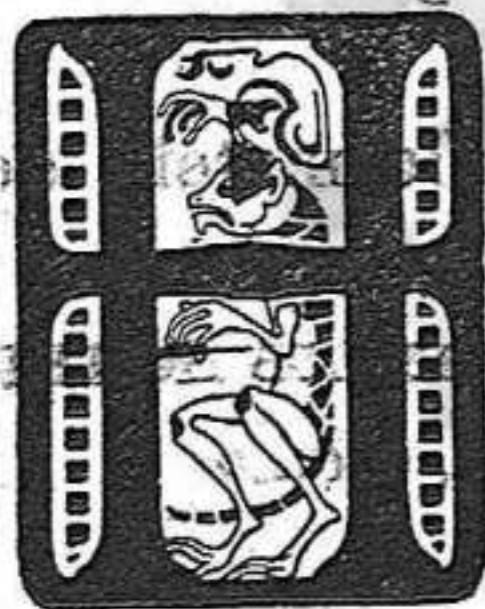
No entrem a l'Iglesia panderetes, ferrets, castanyoles i demés instruments que sols usen aquells dels qui diu el Profeta: *Et in me psallebant qui bibebani vinum*; no els usen ja els pastors.

Aixís ho manen les lleis.

MIQUEL RUÉ, PVRE.

ELS QUE MOREN

En Manel Giró

A mort a Barcelona un dels millors compositors espanyols, l'inspirat i savi mestre En Manel Giró.

Nascut a Lleida a l'any 1848, va rebre les primeres lliçons al Seminari de dita ciutat, exercint d'organista a la Catedral. Més tard anà a Barcelona donant-se a conèixer com a compositor de mèrit i excel·lent professor de música, fins que va resoldre aixamplar la seva esfera d'acció traslladant-se a París, aont estudià de ferm les corrents musicals de l'època, donant-se a conèixer amb una gran simfonia a quatre parts en els concerts de Colonne (1875). La premsa francesa unànimament declarà que's tractava d'un gran músic espanyol. En 1879 donà a conèixer una *Lamentació de Jeremies* en els concerts Padeloup i la crítica confirmà l'anterior judici. A l'any 1885 s'estre-

nà amb gran èxit al Liceu de Barcelona la seva gran òpera *Il renegato*. El millor elogi que's pot fer d'aquesta obra és fer constar que la simfonia comprèn tots els temes de l'obra, seguint les altes corrents del drama líric modern que dóna tanta importància al *leit-motiv*. La crítica barcelonina feu notar el color local d'aquesta obra, molt adequat al temperament d'un artista que, pressentint una Espanya musical de caràcters ben nacionals, dominava l'estil *muz-àrabe* i coneixia a fons el colorit ibèric-oriental.

Des d'aleshores el mestre Giró visqué l'ambient musical barceloní produint poques, però grans obres. Son temperament seriós no transigí amb el *género chico*, i preferí vegetar en el santuari de les seves altes conviccions somniant la realitat de l'òpera nacional espanyola, de bracet espiritualment amb el mestre Bretón, personalitat que té molts punts de contacte amb En Giró com veurem més endavant.

Però no estava escrit que ell hagués de colpir la realització del somni. Ell havia d'esser *precursor*, però quin precursor!... *El sombrero de tres picos* respón d'aquesta afirmació.

La seva campanya artística a Barcelona té poques fites, però bastantes per a immortalitzar el seu nom. Una gran missa de *Requiem* estrenada amb fort èxit al teatre Circ Barcelonès pels voltants del 1890, consagrà el geni d'En Giró per a l'enlairat genre religiós, d'estil *figurat*, amb atreviments que recorden la mà de Berlioz, Verdi, Gounod, etc.

Altres gran èxit d'En Giró fou l'òpera *Nuestra Señora de París* que feu brillar una temporada al teatre de Novitats, pels anys 1898-1900, després de l'èxit que tingué a París.

Després... poca cosa més; quasi bé l'aïllament voluntari, un estat de protesta silenciosa, el desengany que ha fet malhaurar a tantes vocacions de la nostra terra davant de la trivialitat i l'inconsciència del bon públic nostre, tan inconstant, tan desorientat en tot lo que pertoca a la dignitat de l'escola espanyola de música. Públic sempre pastura fàcil d'advenedixos estrangers més o menys llegítims. Públic de primer secularment amarrat al jou de l'*italianisme*; després, al *wagnerisme* amb intermitències de *francesisme*, però... mai l'*espanyolisme* que fóra el seu deure i pervindre llegítim. ¿I quin remei resta als nostres compositors sinó ésser víctimes de l'avalanxa estrangera? De la mateixa manera que En Rossini va firmar una simfonia.

per a *Il Barbero* escrita per En Carnicer, avui Wagner, D'Indy, Debussy i altres moderns, fins Grieg, firmarien sense dubtar infinitat de música d'alguns dels nostres bons compositors actuals. No hi ha encara prou energia per part d'aquests per a espolsar la tutela i fer valer la personalitat patria. Doncs bé: En Manel Giró protestava d'aquest estat d'anèmia i apocament; i donant-se compte de l'absorció gàlica i teutònica que venia ací solament a substituir l'absorció italiana, (a la fi el cambi de postura d'un malalt), va renunciar fa anys a picar en ferro fret. La seva reputació estava feta. Constava que ell havia aportat el seu gra... d'or als fonaments d'una desitjada escola patria, i abandonà el terreny d'una lluita impossible a una generació d'absorbits que saben escriure molt bé pàgines... ultra wagnerianes, però tractant-se de la nostra font popular no saben surtir gaire bé de les beceroles representades per *cançons* armonitzades, de vintiquatre compasos...

*

La filiació musical del mestre Giró s'ha de cercar en les darreries del període de transició meyerbià amb franques vistes a la factura moderna. No fou un creador a la wagneriana, ni tampoc un tributari servil de Meyerbeer i el seu sistema. Les concomitancies es troben més aviat amb el llatinisme francès en quant a factura i expressivitat, però sempre construint originalment sobre sòlids fonaments ibèrics, tal com ell els entengué amb forta clarividencia. Per aquest costat la seva música té forts punts de contacte amb En Bretón, aquest altre apòstol independent que per ara no's cansa de picar en el ferro fret de la nostra indiferencia.

No creiem atreviment aventurar ací que la característica màxima de lo que deu esser l'òpera espanyola castiça, es troba perfectament diluïda en *La Dolores* i *El sombrero de tres picos*. Llurs autors s'adonaren ben aviat de que, sentint a la llatina i fruint de l'ambient que produí un Goya i un Velázquez, fóra insigne errada seguir massa servilment les petjades foranes v.g. de Verdi, Wagner, Bizet, etz. L'absorció forana és la negació de la personalitat propia, i això prenent per lema que no deurien desconèixer tots els nostres compositors, concebiren l'òpera espanyola de pura raça, ja que comptaven amb lo essencial després de la tècnica: el foc sagrat de l'inspiració.

*

Pobre Giró!... Prou vèiem com divagava el teu esperit per l'espai dels teus ensomnis, colpint al llunyà del pervindre l'espectre malaguanyat que no acaba de pendre forma corporal, boi mentres te passejaves distret, trist i sempre solitari pel Passeig de Gracia. Els decadents presumtuosos, els desorientats de la generació ignorant que ara't desconeixia, te contemplaven com un valor caducat, com un vençut, un artista fracassat... Altres genis també sentiren en vida el pes ignominiós d'aquesta commiseració de l'ignorancia, però, com tu, consolaven el seu esperit amb l'esguard de la santa Immortalitat, que sempre arriba, tard o dejorn, pels que han sapigut posar fe en l'ideal. — SALVADOR RAURICH.

Noticiari

Vagin quatre paraules, que seràn les últimes, als nostres confreres d'Olot, *Vida Olotina* i *La Comarca*.

Mossèn Farró, en son escrit de *Vida Olotina*, admet que l'Orfeó Olotí acabà les peces que cantà mig tó més baix del començat; el director de l'Orfeó Olotí, ens dóna, doncs, plenament la raó de quant exposavem en nostra crítica. Les causes que produïren aquesta desigualtat, nosaltres les desconeixem; tal vegada siguin degudes a la fatiga com mossèn Farró indica—cosa un xic estranya, no obstant, tractant-se de les primeres peces d'un concert,—com també podrien esser produïdes per manca de seguretat en les obres cantades. Fossen les que fossen, és de creure que l'Orfeó Olotí s'esmenarà en remeiar-les, procurant imitar al benemèrit Orfeó Català, al qual és molt rar que li passi aquesta baixada de tó que mossèn Farró vol donar com a cosa corrent en la nostra més excelsa institució choral.

Tot el demés que inserten els confreres olotins, no resa per a nosaltres: ja els varem dir en nostra rèplica que no era el nostre terreny ni el de l'injuria ni el de l'agravi, que ferem no més l'Art per l'Art, atents a un pur ideal d'estètica i tot el possible allunyats de les pobres lluites dels homes esquifits, atents no més a les migrades vanitats d'un amor propi i a les cobejances de petites envejes de capelleta.

✱ El mestre Sancho Marraco ha obtingut el premi de cinccentes pessetes en el Certàmen convocat per la Comissió Executiva del Gran Festival-Homenatge a Clavé que consistia en premiar el mellor himne a chor—veus soles—sobre la lletra «Gloria a Clavé» de En Apeles Mestres. El triomf del mestre català és complert per quant jutjaren la seva obra un tribunal de valúia com eren els mestres Morera, Lamote, Millet, Ribera i Martínez Imbert.

IBERIA MUSICAL PLANTADA, ALEGRET I ROS

Canuda, 45. — Barcelona

Gran Casa Editorial - Grans dipòsits de música en tots els genres

EDICIÓ IBÉRICA

Obres de text, chorals - Especialitat en música religiosa i orgànica

Dipòsit únic a la província de Girona : Casa Sobrequés. Ciutadans, 11.

Grans Tallers de Gravat i Estampació de Música

DE **A. BOILEAU I BERNASCONI**

Provença, 285. — BARCELONA

La casa més important d'Espanya - Única que competeix amb ventatge amb les millors de l'estranger.

ANGELUS-HALL RAMBLA DE CATALUNYA, número 7
BARCELONA

FÀBRICA I MAGATZEM DE PIANOS

MÚSICA IMPRESA I MECÀNICA

Pianos BECHSTEIN :: Pianos STEINWEG :: Pianos GUARRO GERMANS ::
Pianos OLIVER :: Pianos ANGELUS ORQUESTRA amb registres d'orga :: Pianos IDEAL RÖNISCH auto-elèc. i pedals, 88 notes :: Autopianos RÖNISCH KASTONOME :: AUTOPIANO de Nuew-York :: WELTE-MIGNON STEINWAY artístic reproductor :: Orquestrin WELTE :: Pianos elèctrics :: Armoniums KASRIEL :: Grans orgues WALCKER.

ROTLLOS DE MÚSICA per a tota classe d'aparells pianistes, pianos i orgues automàtics i elèctrics.

VENDES AL COMPTAT I A PLAÇOS CONVENCIONALS
LLOGUERS, CAMBIS I REPARACIONS

OLIVER, GUARRO I C.^A Sta EN C.^{ta}

Direcció telegràfica: GUARRO PIANOS :: Telèfon 1477 :: Fàbrica: Aurora, 12

IMPREMTA

DALMAU CARLES, PLA I COMP.

GIRONA